

Калина

Борис Харчук

Бабуня Настя нічого так не любить, як садити дерево. Вона каже:

— Завжди знайдеться місце, де його посадити. А хто за це не дбає, той або байдужий, або сліпий до краси.

Коло бабуниної хати ростуть вишні. За порогом повно квітів. Біля хвіртки — кучерявий бузок. А від вулиці — явори.

Позаторік бабуня принесла з лісу й посадила під вікном тонке деревце. Доглядала його, підливала. Воно прийнялося. Але першої весни не цвіло. Тільки зеленіло.

Другої весни викинуло білі китиці. Всі побачили, що це — калина.

Минається зима, настає тепло — і хати бабуниної не видно. Цвітуть білі вишні, пахне ліловий бузок, гіацинти, нарциси. Згодом жоржини тягнуться до порога. А явори шумлять.

Та найбуйніше квітує калина. Соловейко звив на ній гніздо. Він тьохкає, а калина цвіте й заглядає у вікно. Соловейко тьохкає, поки калина не перецвіте.

Кінчається літо.

З кожної гілочки на калині звисають важкі червоні грона.

Сюди прилітають журавлі. Вони збираються у вирій. Сідають на калину, дзьобають калинові ягідки.

Бабуня Настя дивиться на них і наказує.

— Наїдайтеся, щоб вам було неголодно летіти в далекі краї... Летіть, та не баріться там...

А серед зими з'являться поласувати калиною снігурі.

Отак і живе бабуня Настя — з деревами, квітами і пташками.